

1943

1944

1945

THE YOUNG HINDU

Vol. VIII.

APRIL, 1943.

No. 1.

The Haves and Have-nots

S. K. MAHESWARAN, *Matric A.*

Society as a whole is splitting up into two great hostile camps. On one side we have the bourgeoisie the exploiters of labour, who own the means of production, distribution, and exchange. On the other side we have the proletariats—the toilers, who man these means but derive no benefit from them.

Darwin said that living creatures are always engaged in a struggle for existence. History proves this. The serf, unable to tolerate any longer the oppression of his masters, struggled to break his bonds. The steps by which the serfs managed to free themselves were small. It was not like a staircase with one step on top of another leading steadily in a definite direction. It was a rough road with many back slidings. It did not take days or weeks but it took months—but finally it came with the help of trade, the introduction of money economy and the rise of cities. From the traders and business men came the need for fresh markets and colonial exploitations. Out of the economic chaos of the Middle Ages rose the elements of capitalism which today reigns supreme.

Marx declared in 1848 that the history of all hitherto existing society is the history of class struggles. He proved that the economic principles of capitalism were wrong. But, yet for all, people are too stubborn to believe it.

For example, companies always lower prices in order to capture the market. But then there comes a stage when it is not possible to do so without losing part of their profit. So they lower the wages of the workers. By this the worker starves and the owner benefits.

Marx brought out the theory of Surplus value. He said that labour creates value. If an employee converts new materials

Jaffna Hindu College
Centenary Celebration-1989-1990
Centenary Collections.

Collected By MR. S. Shanmugasaras & MR. T. Kamalanathan
Donated By MR. V. MAHADEVAN
25/11/1989 Principal S. Thirupathi

worth ten pounds, with one pound worth of power and produces an article worth fifteen pounds, he has created four pounds by his labour. But then he is paid two pounds as wages. The balance goes to the landlord, merchant, and all the rest of them. The balance is called the surplus value. The owner is exploiting the labour power of the worker. On the surplus live all the non-workers, the four million as opposed to the forty three million.

This is the Root cause of poverty. There is a possibility of all means of production, distribution, and exchange being socialised—for the benefit of all. Root out capitalism and none shall want and none shall hoard. Not without cause did the wise old German cry out in 1848, "You have a world to win and chains to lose—working men of all countries unite."

One must not be under the impression that there is poverty only in Ceylon and India. Even in a rich country as America there is this disease of poverty and injustice as John Steinbeck tells us in one of his books, "Grapes of wrath."

"And the smell of rot fills the country. Coffee is burnt in ships as fuel. Corn is burnt to keep people warm. It makes a hot fire. They Dump potatoes in the river and place guard to keep the hungry from fishing them out. Pigs are killed and buried in time.

"There is a crime here that goes beyond denunciation—There is a sorrow here that weeping cannot symbolise. There is a failure here that topples all our success." In the eyes of the people there is failure. In the eyes of the hungry there is a growing wrath. In the souls of the people the grapes of wrath are filling and growing heavy for the vintage."

Jaffna Rural Scenery

T. SRI RAMANATHAN, S. S. C., E.

As no one has yet taken the trouble to write about Jaffna rural scenery the writer ventures to make a description of the Jaffna landscape, and he is by no means unqualified for the task he has taken because he has travelled considerably throughout the length and breadth of the Jaffna Peninsula.

As a whole, the Jaffna rural scenery lacks in nothing as compared with any other part of Ceylon. Its grandeur and command-

ing appearance coupled with open expanses are the characteristics of the rural scenery in Jaffna. Scenery is varied to avoid monotony. If one travels from the North to the South he will note this. The sceneries in the different villages are different, the cultivations like paddy, tobacco and manioc, the style of the houses, all affording a variety. Apart from this there is the charm and beauty in the rural scene. Anyone who feels tired of the sophisticated civilisation of the town will be amply rewarded by a short sojourn in any rural area in Jaffna. There are large tracts of green fields with growing grains which seem to stretch out and meet the sky in the distant horizon. It is a vast ocean of green that attracts the attention of the beholder. Large tracts of lands, waving paddy fields make up a typical rural scene. The Jaffna rural scenery to the unobservant is like a vast scene of waste dry land. Such critics do not really know that the rural beauty lies as much in waste lands as in the varied scenery it affords. The tulip trees on the village paths, the groves of palmyrah palms alongside the fields, all lend enchantment to the views.

From morning till twilight ceaselessly flows the activity and twitter of the village farmer. Later in the evening one could see the farmer plodding his weary way.

The humble palmyrah-thatched houses, as well as the tiled roofs of stone built houses all combine to give the artificial touch of beauty to the rural scene.

The Jaffna rural scene represents the "ideal" scene of which the poet sings so much.

"Our Food Problem"

I

V. C. PARAMANATHAN, S. S. C.

Today, the whole world has been plunged into the greatest war of atrocity. Ceylon has been forced to realise the importance of food production. In ancient times, Ceylon exported rice to other countries. But, today, she is depending on other countries for food. Even though the countries at war had stored up enough food before the war, they have now begun to feel the

shortage of food. It was only after the declaration of war by Japan, Ceylon came to realise her food situation. The horrors of starvation threaten us even after the Government enforcing the food rationing.

It has now become necessary for us to change our staple food. "Eat wheat! More wheat!" is the slogan pronounced by the food controller, in the advertisement appearing in the newspapers. We should thank the food controller for introducing the rationing scheme, as we have to prefer wheat to rice, which cannot be easily produced in Ceylon. A Department called, "The Department of Ceylon Government Food supplies", with a commissioner at its head has been established in India. The responsibility to send food supplies to Ceylon, falls on Sir D. B. Jayatilake, the Ceylon Government's representative in India. The money obtained from the revenue of Ceylon is spent on these newly-created posts, as Ceylon has entirely to depend on India for her food supplies. Therefore wheat is to be our staple food instead of rice.

For Ceylon to be self sufficient, the question of food production arises. Several factors do not permit us to produce our own food. The Government should give free lands to the poor, who suffer from the effects of food rationing. The Minister of Agriculture has requested the people to make use of every inch of uncultivated land available. Large tracts of uncultivated land should be converted into farms and gardens.

It is high time for us to take up the *mammoth* to dig the ground. Again, the Government should give loans to those who are unable to cultivate paddy owing to pecuniary difficulties. The Government should help by giving paddy seeds, to encourage our food production.

Ceylon can strengthen her food production by clearing the jungles lying in the Wanai district and then by converting these jungles into large fields. People succumb to malaria when they come into these districts. The Government should take necessary steps to eradicate malaria in these districts. Anti-malarial campaigns should be organised by appointing more sanitary Inspectors. It is only after getting rid of malaria, in these places, that people can cultivate paddy in these districts.

Manioc, which was despised by all as worthless stuff, is being planted in several areas. Manioc, kurakkan, yams are some of the substitutes for rice. European firms own large tea

and rubber estates. We, who are natives of Ceylon, should see that we also have estates, which are planted with yams, vegetables, fruits and paddy. We can very well produce paddy if the question of irrigation is considered. Many water tanks should be built, in dry areas, to irrigate paddy fields.

Further, the commodities like chillies, green peas, which are very scarce these days can be planted in our own compounds. We cannot entirely depend on foreign countries for these commodities. Again, the question of unemployment affects food production. The Department of Education is encouraging schools to help the food production. If we school children join with those who are unemployed and do agriculture, there will be no other country to excel ours in food production. Social service, and the work of corporate bodies are some of the factors that help food production.

Some of the food commodities, the prices of which are controlled, continue to be sold in the black market. The term, "Black Market," is one that has come to our lips after the introduction of food control into Ceylon. The food and price control regulations were enforced only a year ago. A new department to execute affairs relating to food was soon established. Price control inspectors are sent round every town to detect the sales of commodities in the black market.

All these difficulties would not arise if Ceylon were self-sufficient.

II

K. SUBRAMANIAM, *Matric A.*

Rice is the staple food of the Ceylonese. Ceylon was self-supporting with regard to her food aspect in the reign of the Sinhalese kings. They built tanks and rivers and made them suitable for cultivation. Thus agriculture prospered. History reveals that Ceylon was not only self-supporting but also exported its surplus food to other countries. Thus it has been aptly described as the "Granary of the East." It is a truth that adversity succeeds prosperity and Ceylon is no exception to this rule. It is a sad state of our affairs that not merely the Granary of the East has ceased to attract anyone outside her own household but also the grand mansion has become dilapidated.

When Ceylon fell into the hands of the Portuguese, they destroyed the tanks and rivers and when the English came to the throne, Ceylon as so much absorbed in the political side that it almost neglected agriculture. And as civilisation went ahead, people deluded themselves into the false belief that it was below their dignity to take to agriculture. Thus when agriculture was neglected came the time when she had to import her food stuffs from other countries such as India, Burma, Rangoon, Siam.

With the entry of Japan into the present war—a war between the law of liberty and servitude—Ceylon began to feel her food problem very acutely and this was made still worse by the fall of Rangoon, Burma and Siam into Japanese hands. Then it was felt that only India could support us. But considering the tension of the Indian crisis today it was feared that she may not be able to support herself. So she began to lessen her food supply, the result being that Ceylon had to develop her agriculture.

It would not be out of place to touch in brief on Food Control. Though much has been said and written against the Control yet it is justifiable. If not for this Control the well-to-do people would have hoarded bags and bags of rice while the poor people who live on their daily wages would have found it difficult to procure Food. Secondly if the people are allowed to hoard then the whole stock would have been exhausted in a short period and it would not have been possible to feed the large number of His Majesty's Forces who have come over here from their native places such as Africa, Australia, America, to defend Ceylon at the risk of their lives. And we would be doing a great sin if we do not feed them properly. On these two grounds at least, the Control System is justifiable.

The Minister of Agriculture and Lands recently said that Ceylon spends annually about seven million rupees on the purchase of Rice and three and a half million on food-stuffs. If a small country like Ceylon spends so much on her food then it is quite clear that its output is very small. In the light of these statements it is but quite natural to ask the question "Have we been producing enough of Rice?" and I am sure an honest reply would be a definite "No". The extent to which Ceylon is

dependent on other countries is brought to light by the present Rice Crisis.

More than two-thirds of the Island is still uncultivated. Most of this area can be well watered by a system of rivers and tanks and can thus be cultivated to the fullest extent. The peasant is the backbone of our economic structure. The agriculturist should be given encouragement so that at least with regard to the production of our food stuffs we may be independent. Whenever we can remain self-supporting we should miss no opportunity of raising ourselves to that state of self-sufficiency. Here are the uncultivated lands and here are the rivers and streams! Why not make use of these resources? If these resources are tapped then it is quite possible to support ourselves."

"Sow, and ye shall reap". Though the phrase has grown somewhat stale yet let us "go back to the land" and let us back to the land with the aid of modern science. The services of the many unemployed Seniors and Matriculates may be utilised for the noble purpose of restoring the economic state of Ceylon and thereby unemployment can be solved. It is a happy sign of our times that some educationalists have concentrated their attention on agricultural training. A move in this direction by the Agricultural Department in Co-operation with the Education Department will be greatly welcomed and gladly appreciated

Prosperity brings friends, Adversity Tries Them

T. PATHMANATHAN, S. S. C. "A"

It is natural that prosperity should attract friendship or at least the semblance of friendship. The friends of a prosperous man derive many obvious advantages from their connection with him. If their rich friend is hospitable, he invites all who have the privilege of knowing him to pleasant entertainments in his fine house and beautiful grounds. At these social gatherings a large number of agreeable and clever persons assemble, determined to do what they can to repay their host's hospitality and secure

for themselves future invitations by promoting the general cheerfulness. The rich man has also many opportunities of conferring more material benefits on his friends. When they are poor he can relieve their sufferings by supplying them with money or helping them to obtain lucrative appointments. Also from a feeling of vanity most men take a great deal of pleasure in being seen frequently in company of the rich and powerful. Thus there are many motives by which men are urged to cultivate the friendship of the prosperous.

But when the rich man loses his wealth or the powerful man is deprived of his power, all the friends, who were attracted only by the considerations of self interest, fall away. They did not love the man himself, but his riches, his hospitality and the favours he could confer on those who pleased him. Therefore when, owing to a change of fortune, he loses his power of conferring benefits and is himself in sore straits, they leave him and seek more profitable friendships. By this conduct they show that they were not real friends but only pretenders.

The true friend is constant in evil as in good fortune and remains faithful until death. Thus it is that friendship is tried by adversity as gold is tried by fire; and it is one of the consolations of adversity that it gives us the satisfaction of knowing that those who cultivate our friendship are not self-seekers, acting with one eye to their own advantage, but true friends who love us for ourselves.

History and fiction give us many instances of friends tried by adversity. In Shakespeare's, "King Lear", the Duke of Kent and the 'Fool' are remarkable examples of faithful friendship, and in the former character the poet shows how a true friend can, in adversity, return good for the evil unjustly inflicted upon him by his powerful friend, before the hour of misfortune came upon him.

We have the exact opposite of such a character as that of Shakespeare's Kent in the famous Bacon. This great philosopher requited the kindness he had received from the Earl of Sussex by attacking him when he was in adversity, and even went so far as to blacken his memory after his death. It is on account of this base desertion of his friend that he has been deservedly ealled the, 'meanest of mankind'.

THE YOUNG HINDU

APRIL, 1943.

Impeachment of Gandhi.

WHAT HAS BEEN TERMED A LAMENTABLE DOCUMENT appears to contain nothing in its fifty thousand words but a clear indictment on the only existing nationalist aspiration. We are not here to question the legitimacy of the Government's action nor are we to condemn it, but we do not like the moment chosen to reveal the changes to level charges, that are in themselves grievous, which need a scarching and an impartial inquiry and which are only refutable by the only nationalist leader Gandhi against whom this attack is made. To say the least, the impeached is unable to defend himself, but the bar of world opinion will have to hear his version of this tale when he is released. "The harping back to past mistakes", as a certain member of parliament expressed it, cannot in the least ameliorate the present situation but can only deepen the gulf between Nationalist India and Britain which, as time wears away, cannot be bridged. The only discernible thing in this 'sensational' paper is that there had been going on for a long time underground activities to which the Government had failed to take precautionary measures which if they had resorted to would have prevented these calamities from occurring.

Regarding the authenticity of these reports of underground activities the Government has not cared to verify it because they are bound, as Gandhi puts it, *prima facie* to accept whatever piece of news that is placed before them by their departmental heads. Gandhi's defence can only be summed-up in his words "I could not express any opinion on events which I cannot influence or control." The paper runs thus "The only explanation that fits.....the arrest of August 9" These riots were the sequence of the arrests of August 9 which would have been largely prevented had the leaders been outside. Gandhi himself disclaims all responsibility for the occurrence of these riots by saying "Wasn't the drastic and unwarranted action of Government responsible for the reported violence?" The round-up of Congress leaders culminated in the ignorant masses, who fined up with an enthusiasm for the release of the leaders, trying to

point out to the Government the mistake they had committed. The Government by endeavouring to show that these riots are by persons who are believed to be Congressites thereby meaning to show that Congress is incapable of non violence had only undervalued the spirit of the real Congressites.

"Cligue already shown to be defeatist in outlook.....with Japan" thus runs another charge on the Congress. That Congress—which is as anti facist as any other organization and whose leaders had expressed the opinion that they should prepare for armed resistance against the Japanese oppression—tried to paralyse the allied cause is no reason for voicing such opinions. Moreover the sense of frustration of every goodwill effort that pervades the atmosphere lucidly points out the intransigent attitude of the Government. Judged by the British standards of justice Gandhi is an impeached person whose defence we have yet to hear.

Brain Teasers

E. SIVALINGAM, *IInd Form A.*

(Answers will be found on Page 15)

1. How many are there in a team in (a) Lacrosse, (b) Water polo, (c) Polo, (d) Ice-hockey?
2. How many stars and stripes are there in the American Flag? And why were these numbers chosen?
3. What have John Bungan, Sir Walter Raleigh and Adolph Hitler in common?
4. Which is the greater:—Two feet square or two square feet?
5. What language is, "jinrickisha", and what is its literal meaning?
6. What are the seven wonders of the ancient World?
7. Which of these is spelt incorrectly:—Esoterically, Escutchon, Escrtoire, Escatology, Fahreneit, Farinacious?
8. What is the meaning of: (a) Flotsam, (b) Jetsam (c) Ligam?
9. Bill bought a dozen pair of socks; six were red and six were blue. He chucked them up in a drawer al! muddled up. That evening just as he was about to pick out a pair to put on, the electric light failed. How many socks would Bill have to pick out of the drawer?
10. Which of these statements is correct:—Momus is an Indian rat, a Thraricun Island, a Greek God, a Roman actor?

Holiday Trips in East Ceylon

P. MUTTUKUMARASWAMY, *IInd Form A.*

Now I can bet anyone that holidays spent in the Eastern Province—and that too South of Batticaloa—are the most exciting ones possible in Ceylon. Though the trip Northward will be pleasant enough, if not for the ferries and the time we take to cross each of them, the trip South of Batticaloa is quite pleasant because of the good scenery and the long bridges—The Kallady bridge being one of the longest bridges in Ceylon.

Now I will tell you about one of the pleasant trips I had to Arugam Bay—a place south of Batticaloa. We started early in the morning—on a day in April—in two cars to Arugam Bay. We passed the Kallady bridge and the causeways and came to Kalmunai. Then we went to the famous temple at Thirukovil. We had our morning meals there and again started off on our journey. At about noon we arrived at Arugam Bay after the long journey. We were very happy that we did not meet any elephant because the sight of an elephant would have put us into great fright. We stayed at the Circuit Bungalow, in front of which was the stormy sea and on the right a stream. South of the stream was a thick forest where the rogue elephants were numerous. During the evenings we went paddling on the stream or walked along the shore for a long distance. Once we went for a bath to a stream a few miles away from the bungalow. After a cool dip we went for a stroll into the jungle. Before it grew dark we took our journey back so that we might not risk our lives by meeting a rogue elephant.

After a week we started on our way back to Batticaloa. This time we went past Bibile where there was a big agricultural station. Then after a long journey we came to Batticaloa quite tired after the day's travelling. Now it would be pleasant for anyone to go on a trip like this, but mind you; there is the petrol rationing.

Fashion

K. PATHMANATHAN, *IInd Form A.*

"Fashion" is the name given to the prevailing style of living among the upper classes and the rich. Among the members of the "smart set" of any country, certain styles of houses, furniture, foods and drinks, amusements, polite customs, and especially dress, are "fashionable". No one in society would dare to take his meals at unfashionable times, or furnish his house with old-fashioned furniture, or, above all, wear clothes that were out of fashion; for to do such things would be considered odd and eccentric, or as people of that class would say, "quite impossible". And as fashions in dress are constantly changing, "the fashion" in dress always means the latest fashion; and, as it is impossible for any but rich people to bear the expense of discarding perfectly good clothes, simply because the style has gone out of fashion, and buying new and up-to-date dresses, only well-to-do people can always be fashionable. Fashions in all things change from time to time. One year the dresses will be short and the hats small; the next they may be long and the hats large. Now the prevailing colour may be blue; in a few months, it may be pink; and some time after, everyone will be wearing black. A fashionable lady will call a beautiful dress, that she has worn only once, "that old thing", and give it away to her maid, because it has gone out of fashion.

Brain Teasers

V. A. S. GNANASUNDRAM, *IInd Form A.*

What is the difference between:

1. A hungry man and a glutton? One longs to eat, while the other eat too long.
2. A chatter-box and a looking glass? One speaks without reflecting while the other reflects without speaking.
3. A hen and an idle musician? One lays at pleasure, while the other plays at leisure.
4. A good soldier and a fashionable lady? One faces the powder, while the other powders the face.

5. A successful lover and an unsuccessful lover? One kisses the miss, while the other misses the kiss.
6. A mouse and a young lady? One harms the cheese, while the other charms the he's.
7. A schoolmaster and a stationmaster? One trains the mind, while the other minds the train.
8. A priest and a shoe-maker? One heals the souls, while the other soles the heels.
9. The death of a sculptor and a barber? One makes faces and busts; while the other curls up and dyes.

“.....வியுமுயிர் மீனும் மருந்து.....”

சி. கணபதிப்பிள்ளை, S.S.C. 'A'.

அசோக வனத்தின் நடுவில் தனக்கென வமைக்கப்பட்ட இடத்தில் படைதாங்கிய பல்லரக்கியர் நின்று காவல் செய்ய ஏங்கியவண்ணம் இருக்கின்றான் சீதை. அவன் அங்ஙனம் ஏங்கத்தான் காரண மென்ன? தன்னுயிரினை கொழுநனைப் பிரிந்தான்; தன்பதிபை அகன்றான்; அவன் எப்போது வந்து தன்னைக் காணுவானோ என்பதுதான் ஏக்கம். 'ஓருகால் பின்வருமாறு எண்ணுவாளாயினள். "பொன் மானின் பின் சென்ற என் நாயகனை இலக்குமணன் காணுதொழிந்தனனோ? கண்டதுண்டேல் என்னை இராவணன் கவாந்து சென்றதை அவரறியா தொழிந்தனரோ? என்னையவர்கள் தேடிபக்கால் நல்லாரை பொறுக்குஞ் சடாயு வென்பான் எனது நிலையைப் புலப்படுத்தவில்லையோ? அங்ஙனஞ் சடாயு கூறியிருந்தால் இலங்கை யாண்டுளதென அவர்கள் அறியாது போயினரோ? அறிந்தனராயின் நான் உயிருடன் இருக்கமாட்டேன் என நினைந்து நங்கு வாராதொழிவனோ? அருமைத் தம்பியாம் பரதன் காட்டினைவிட்டு நாட்டுக் கவர்களை இட்டுச்சென்றனனோ?

பின்னும் "இல்லை! என்னருட் காதலர் காலவெல்லை முடியுமுன் நாட்டினை நண்ணார். ஆகவே அவர்க்கு யாதேனு மிடைபூறுற்றது போலும்!" எனப் பலவாறுன்னிப் பின் விபிடணன் பெற்ற திரிசடை தேற்றத் தேறுகின்றான். மற்றைய அரக்கியர் துயில் கொள்ளும் நள்ளிரவில் சீதாபிராட்டி திரிசடையை நோக்கித் தன் இடக்கண் துடித்தலையும் அதனால் விளையக்கூடிய பெறுபேறுகள் இன்னவையாயிருக்கக் கூடுமென்பதையும் கூறுகின்

றாள். திரிசடை அவை கேட்டு “இஃது ஒரு மங்களக் குறிகாண்! இதனால் நிகழ்வதொரு நற்பயனுண்டுகாண்! உனது அருமைக் காதலன் உன்னைக் காண வருவான்காண்!” எனக் கூறினான்.

இரவு கழிந்தது; மறு நாள் வந்தது. திரிசடை தான் கண்ட கனவைக் கூறி, அவள் நாயகன் திண்ணமாகவே அவ்விடம் வருவான் என்று கூறுகின்றான். அரக்கியரின் நடுவில் கவலை தங்கிய முகத்துடனும் கண்ணீர் சிந்திய கன்னங்களுடனும், விரித்த கூந்தலுடனும் சீதை இருக்கின்றாள். ஆனால் அவளாவது அவ்வரக்கிய ராவது பக்கலிலுள்ள மரத்தின் கொம்பரிலிருக்கும் அனுமனை அவதானிக்கவில்லை. அனுமனும் என்னதான் நடக்கின்றது பார்ப்போம் என்ற எண்ணத்துடன் சிந்தித்துச் சத்தஞ்செய்யாது அவர்களைப் பார்த்தவண்ணமே இருக்கின்றான். அங்ஙனமிருக்கையில் “ஆண்டுள்ளவன் உண்மையிற் சீதைதானோ? யான் இவளே முன்பு கண்டிலனே! என ஐயுற்றுப் பின்னும் “இவள் சாயல் இராமபிரான் கூறியவற்றையே ஒத்திருக்கின்றது” என நினைந்து மனந் தேற்றமடைகின்றான்.

அதுபோல்து பிறர்மனை விழையும் இராவணன் அவ்விடத்துத் தோன்றுகின்றான். சீதை முன் சென்று பலப்பல நயமொழிகளைக் கூறுகின்றான். இராமபிரான் திறந்துபட்டானென்றும் இனித் தானே சீதையின் கொழுநன் என்றும் கூறுகின்றான். இது கேட்ட சீதை கடுமொழிகளால் அவனை வைகின்றாள்; வெகுள்கின்றாள்; வேதனை யடைகின்றாள்; பின்னும் தன் சீற்றமடங்கக் கடுமொழி கூறுகின்றாள். இது கேட்டு இராவணன் அவள் பக்கலினின்று விலகுகின்றான். இவை கண்டு கடுஞ்சீற்றம் பொங்கி யெழத் தன் கைகளைப் பிசைந்த அனுமன், இராவணன் அவ்விடம்விட்டு நீங்குவதைக் கண்டு மகிழ்கின்றான்.

அரக்கியர் பலர் தேற்றத் தேறிய சீதை, “யான் வைத கடுமொழிகள் எம் இராமபிரானை அச்சுறுத்தாக்கொல்! ஒகோ! நன்றா பிடுந்ததென் வைவு! ‘மான மிழந்தபின் வாழாமை முன் னினிதே!’ தன் நாயகனைப் பிரிந்து இவ்விடம் வாழும் கொடியளா மிவள் எனப் பலர் கூறி இகழ யான் சகிப்பேனோ? ஆகவே யானுயிர் விடுதல் தக்கது” என நினைத்துத் தன்னுயிர் துறக்கத் துணிகின்றான். இவள் செயல் கண்டு தாழாத அவ்வானரவீரன், “இவள் இறந்து விடின், கைக்கெட்டியது வாய்க்கெட்டாமற் போய்விடுமன்றோ? இனிச் சிந்து தாமதிப்பேனாயின் இவளுயிர்விடுதல் திண்ணம்” என்று கூறி, மற்றைய அரக்கியரைத் துயிலச்செய்து, வெளி வந்து, அவள் முன்னின்றான். “இராமன் னாதன்; இதோ அவர் கொடுத்த அடையாளம்” எனப் பகன்று கணமுந் தாமதிபாமல்

கணையாழியை ஈந்தனன். அக்கால் சீதை பட்ட பாட்டைத் தண்டமிழ்க் கம்பர்,

“இறந்தனர் பிறந்தபய நெய்தினர்கொ லென்கோ
மறந்தனர் அறிந்துணர்வு வந்தனர்கொ லென்கோ
துறந்தவுயிர் வந்திடை தொடர்ந்ததுகொ லென்கோ
திறந்தெரிவ தென்னை கொலிற் நன்னுதலி செய்கை.”

“இழந்தமணி புற்றர வெதிர்த்ததென லானாள்
பழந்தன மிழந்தன படைத்தவரை யொத்தாள்
குழந்தையை யுயிர்த்தமல டிக்குவமை கொண்டாள்
உழந்துவிழி பெற்றதொ ருயிர்ப்பொறையு மொத்தாள்.”

என அழகாக அளந்து கூறுகின்றார். கணையாழி பெற்ற சீதை அதை முத்தமிடுகின்றாள்; கண்களி லொற்றிக் கூத்தாடுகின்றாள்; விம்முகின்றாள்; பின் அதனை மார்போடனைத்துக் கொள்ளுகின்றாள்; ! ஏன்? இழக்க இருந்த உயிரை நிலைக்கச் செய்த தல்லவா அது!

“இருந்துபசி யாலிட ருழந்தவர்க ளெய்தும்
அருந்துமழு தாகிய தறத்தவரை யண்மும்
விருந்துமென லாகியது வீயுமுயிர் மீளும்
மருந்துமென லாகியது வாழிமணி யாழி.”

Answers to Questions (on Page 10)

1. (a) Twelve (b) Seven (c) Four (d) Six.
2. 48 stars, one for each state in the union, 13 stripes, representing the original seceding states.
3. All three wrote their famous book whilst they were in prison Pilgrim's Progress, History of the World, Mein Kampf.
4. Two feet square.
5. Chinese language: Jin means (man) rik (power) -sha (vehicle)
6. The pyramids of Egypt; the tomb of Mourouties; The temple of Diana at Ephesus; The walls and hanging garden of Babylon; The Colossus at Rhodes; The Ivory and Gold statue of Jupiter; Mt. Olympus; The Pharos or watch tower.
7. Escutcheon, Eschatology, Fahrenheit, Farinaceous.
8. Flostam is wreckage found floating, jetsam is cargo thrown overboard to lighten a ship and washed ashore. Lingam is cargo put overboard and moored to a buoy to be recovered latter.
9. Three socks.
10. The Greek God of Ridicule.

புகழேந்தியின் புலமை.

(An Appreciation)

V. K. SUBRAMANIAM (Matric A.)

விதர்ப்பநாட் டாசன் வீமன். அவனுக்குத் தமயந்தி யென் றொரு மக ளிருந்தாள். அவள் பருவகால மெய்திவிட்டாள். ஆகவே விவாசஞ் செய்து வைக்கவேண்டுமென்று வீமராசன் விரும்பினான். சுயம்வரத்திற்கு நாளும் நிச்சயித்தாகிவிட்டது. இதை மற்றைய அரசர்களுக்கு மறிவித்தான். புகழேந்தியாருக்கு மிந்தப் புதினம் எட்டிவிட்டது. சுயம்வரத்திற்கு அவரும் போனார். அவர் அக்காலத்தி லிருந்தாரோ வென்பது ஐயத்துக் கிடமாகும். (இருந்தாலும் அவர் தாம் போனதாகவே கூறுகிறார். தாம் கண்டதைப் படம் பிடித்துக் காட்டியிருக்கின்றார். ஆம், அவர் சொல்வது உண்மையே! அவர் முகக்கண்ணாற் கண்டிருக்க முடியாது. ஆனால் அகக்கண்ணால் கண்டிருக்க முடியும்.) ஆயிரம் வரியில் கூறக்கூடிய அன்றைய விடயத்தை நாலு வரியில் கூறிவிட்டார். இதுவே அவரது பெருமையைக் குறிக்கிறது. மங்களமான காரிய மாதலால் மங்களமான வசனம் வழங்குதலே உலக இயல்பு. இதிற்குடப் புகழேந்தியார் பிழை விடவில்லை. மன்னர் - தாமரை - அன்னம் - வெள்ளை என்ற சொற்களை அவரது பாட்டிற் றொளிக்கின்றன. அன்று சபாமண்டபம் நனிசிறப்புடையதாய் இருந்திருக்கு மென்பதில் ஐயமில்லை. சபாமண்டபத்தைப்பற்றி விபரிக்கும் போது அதையொத்த இன்னொரு பொருளை யோசித்தார். அது தான் தாமரைத் தடாகம். ஒரு கண்ணாற் றாமரைத் தடாகத்தையும் மறு கண்ணால் சுயம்வர மண்டபத்தையும் நோக்கினார். தாமரைத் தடாகத்தில் தாமரைகளைக் கண்டார். அதைப்போல சுயம்வர மண்டபத்தில் மன்னர்களைக் கண்டார். தடாகத்தை நோக்கி அன்னம் வருவதைப்போன்று சுயம்வர மண்டபத்தை நோக்கி தமயந்தி வந்தாள். சூரியன் எப்போது வருவான் என்று எதிர்பார்த்த தாமரைமலர்கள்போல் தமயந்தி எப்போ வருவான் என்று மன்னர்கள் எதிர்பார்த்தார்கள். தாமரை மலர்கள் விரிந்திருப்பது போன்று மன்னர்களது விழிகளும் விழித்திருந்தன.

இப்படியான ஒரு மண்டபத்தில் ஒருத்தி தோன்றினாள். இதைப் புகழேந்தியார்,

“மன்னர்விழித் தாமரை பூத்த மண்டபத்தே

பொன்னின் மடப்பாவை போய்ப் புக்காள்”—என்கிறார்.

“பொன்னின் மடப்பாவை” என்பதால் மிக விலை யுயர்ந்ததும், இளமையும் அழகும் மிகுந்ததுமாகிய பாவை என்பது பெறப்படு

கிறது. தமயந்திதான் அப்பாவை. சாதாரணமான அரசர்கள் இப்பாவையை வாங்கி வைத்து விளையாட முடியாது. ஆகவே நாள்தான் அதற்கு ஆருகன் என்பதும் பெறப்படுகிறது. ‘புக்காள்’ என்பதால் அஃது ஒரு உயிருள்ள பொருள் என்பது புலப்படுகிறது. என்றாலும் அது ஒரு ‘பாவை’ என்று கூறுகிறார். பாவை தானே இயங்குந் தன்மை யுடையதல்ல. அதை இயக்க வேறு யாராவது உதவி செய்திருத்தல்வேண்டும். ஆகவே தமயந்தியை வேறு யாரோதான் கொண்டு சென்றிருக்கவேண்டும். இதனால் தமயந்தி நாற்குணங்கள் பொருந்தியவள் என்பது வெளிப்படடை.

—“மின்னிறத்து

செய்யதான் வெள்ளைச் சிறையன்னம் செங்கமலப்

பொய்கைவாய்ப் போவதே போன்று”.

மின்னல் தோன்றி மறையும் தன்மை யுடைத்து. அதனை நெடு நேரம் பார்க்க முடியாது. தோன்று முன்பும் தோன்றிய பின்பும் இருள் சூழ்ந்திருக்கும் ஆபரணங்கள் அதிக மணிந்தவளாதலால் தமயந்தியை நெடு நேரம் பார்க்க முடியாதிருந்தது. சொற்ப நேரத்துக்குள்ளேயே அவளைப் பார்த்த பின்னும் முன்னும் நானைக் காம இருள் சூழ்ந்தது.

தமயந்தியை அன்னத்திற்கு ஒப்பிட்டதால் போந்த பலன்கள் பல.

1. அன்னம் தாமரையை அடையத் தமயந்தி நானை அடைந்தாள். 2. அன்னம் பாலிலிருந்து நீரைப் பிரிப்பது போலத் தமயந்தி மற்றைய அரசர்களிடமிருந்து நானைப் பிரித்தாள். 3. தாமரையினால் அன்னமும் அன்னத்தினால் தாமரையும் பொலிவடைகின்றன. அதுபோல் நானால் தமயந்தியும் தமயந்தியால் நானும் பொலிவடைந்தார்கள். 4. அன்னத்தின் நடை அழகு போலத் தமயந்தியின் நடையழகு இருந்தது. 5. ‘செய்ய தான்’ என்று கூறப்பட்டதனால் தமயந்தியின் பாதங்கள் செந்திரமுடையன என்பது புலனாகிறது. 6. ‘வெள்ளைக் கில்லை கள்ளச் சிந்தை’ என்பதற் கொப்ப அந்த வெள்ளைச் சிறையன்னம் போன்ற தமயந்தி களங்கமற்ற அகத்தாள் என்பதும் புலப்படுகின்றது.

இன்னோன்ன பல சொன்னயங்கள், பொருணயங்களை நாம் புகழேந்தியின் வெண்பாக்களிலிருந்து அறிவலாம். ஆனால் விரிவஞ்சி விடுத்தாம்.

வாய்மை

S. RAJANAYAGAM, 1st Form A.

“வாய்மை யெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றும் தீமையிலாத சொல்ல” என்னும் திருவள்ளுவர் வாக்கான திருக்குறளை ஞாபகத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். வாய்மை

என்றால் பிறருக்குத் தீங்கு பயவாத சொல்லைச் சொல்லுதல் என்று பெறப்படுகின்றது. இதற்கு எதிரிடையான பொய்மை பிறருக்குத் தீங்குபயக்கும். ஆனால் ஆஃதும் நன்மையைப் பயக்கு மாயின் வாய்மையின் பார்ப்பும். இதையே,

“பொய்மையும் வாய்மையிடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின்” என்ற திருவள்ளுவர் கூற்று
எடுத்துக் கூறுகின்றது.

உதாரணமாக ஒரு கொலைஞன் தூரத்தி வந்த மனிதனொரு வன் என்னுடைய வீட்டுக்குள் துளைகிறான் என்று வைத்துக் கொள்வோம். கொலைஞன் அவனைக் காணாது என்னைக் “கண்ட துண்டோ” என்று கேட்கிறான். நான் அத்தருணம் உண்மை பேசினால் அவ்வண்மையால் ஒருவனுடைய உயிர் பேசு நேர்ந்து விடும். ஆகவே அவ்விடத்தில் நான் பொய் சொல்லலாம். அவ் விதம் சொன்னால் அது வாய்மையேயாம். அது பொய்மைடாகாது.

“ஒரு பொய் பேசினால் ஒன்பது பொய் பேச நேரிடும்” என்று அறிஞர் கூறுவர். தான் கூறிய ஒரு பொய்யை உண்மையென்று நிரூபிக்கும் பொருட்டு மென்மேலும் பொய்பேசவேண்டி நேரிடும். பொய்மையை விட்டு வாய்மையைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகினால் மற்ற அறங்களெல்லாம் தாமாகவே வந்தடையும். அதனால் மோகனமும் கைகூடும்.

அரிச்சந்திரன் உண்மை ஒன்றையே மேலாக எண்ணி அதைக் கைக்கொண்டதால்லவா, பிரம விஷ்ணுக்களாலும், தேவர் முனிவர்களாலும், வேதங்களாலும் தேடிக் காணமுடியாத உமாபதியாகிய சிவபெருமானை நேரே கண்டு நற்கதியடைந்தான். எத்தனையோ துன்பங்கள் வந்தபோதும் அதைப் பொருட்படுத்தி இன்னில்லை.

பொய் பேசுவோன் உலகத்திலே பொய்யன் என்னும் இழி பெயரை வாங்குகிறதோடு பெரியோர்களின் கோபத்திற்கும் ஆளாவான். அவனிடம் கெட்ட குணங்கள் அணுகும். அதனால் அவன் அரசினரின் தண்டனைக்குள்ளாகி மூத்தாளரின் உறை விடமாவான்.

ஒரு மாணவனும் பொய்பேசினால் அவனுக்குக் கல்வி வளர்ச்சி சிறிதளவும் உண்டாகாது. எந்த நேரத்திலும் பொய் பேசுவதனு லுண்டாகும் பயத்தினாலும், நடுக்கத்தினாலும் தனது உடம்பி லுள்ள இரத்தத்தைக் கெடுத்துக் கொள்வான். ஆதலின் மாண வர்களும் மற்றவர்களும் வாய்மையைக் கைக்கொண்டு நன்மை யடைய முயற்சிக்க வேண்டும்.

“எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப்
பொய்யா விளக்கே விளக்கு” (திருக்குறள்)

ந கை

E. A. S. MANIAM, S. S. C., A.

நாகரீக உலகில் மயங்கிக்கிடக்கும் மங்கையர்க்கும் ஏனைய மாந் தர்கட்கும் புதிதாக ஒரு நகை கண்டுபிடித்திருக்கிறேன். புதிதென் றால் வாஸ்தவத்தில் புதிதல்ல. அது மிகப் பழைய—பழைய நகை தான். இந் நகை ஆடவரும் பெண்டிரு மணியக்கூடியது. இன்னும் பால்யர்முதல் வயோதிபரீறாக அணியக்கூடிய அணிகலமது.

இந்த நகையை எப்பொழுதும் எல்லோரிடத்திலுங் காண்ப தரிது. மிடியுற்றோரிடத்தும் மிடியுற்றோரிடத்தும் இந் நகையைக் காண்பதரிது. கவலையுற்றவரும் துக்கமுற்றவரும் இழுவலீட்டிலு முள்ளோர்கள் அந்த அணிகலத்தை யணியமாட்டார்கள். பின் அது யார் யாரிடத்தில் காணப்படுமென்றால் குழவி களிடத்தும் துக்கமற்ற—கவலையற்ற மற்றையெல்லோரிடத்தும்.

இந்நகை பொன்னினாலும் மணியினாலும் வைரங்களினாலுஞ் செய்யப்பட்டதல்ல. அந்த நகையினழகும் பிரகாசமும் சொல்லுந் தரமன்று. பொன்னினாலும் மணியினாலுமான நகைகள் பணப் பெருமையைக் காட்டுமெய்யாழி, உண்மையில் அழகு கொடுக்க மாட்டாது கவியிற் சிறந்த கம்பன் சீதைபை வருணிக்கப் புதுங் கால் அணிகளுக்குச் சீதையே அழகு தருவதாகக் கூறுகின்றார். அந்த நகையை யவ ளணிந்ததன்றோனே ஸ்ரீராம னவளைக் கண்டு மயங்கினான்.

அந்த நகையை யணிந்தவுடனே முகத்தில் ஒரு பிரகாசம்— ஒளி—ஜோதி ஒன்று ஜொலிக்கும். சின்னஞ் சிறு குழந்தைகள்— பசங் குழவிகள்—இந்நகையினால் தங்கள் பெற்றோர் மனம் மகிழ்ச் செய்கிறார்கள். பவளம்போன்ற பற்கள் முளைக்காத அந்தப் பா லொழுகும் வாயில்—செம்பொன்னின லாக்கப்பட்டதுபோன்ற கொவ்வைச் செவ்வாயில் அந்தக் குமிண்நகையைக் கண்டு மயங்காத பேர் யாருளர்.

செம்பவள மேனியுடைய இள நங்கையர், கொவ்வைப்பழ மொத்த பொன்னாலாக்கப்பட்ட அதரங்களுக்கிடையில் தந்தவரிசை யாகிய தாளங்கள் பதிக்கப்பட்ட வாயிலிருந்து ஒரு குறுநகை யைக் காட்டியன்றோ தங்கள் மனதிற் குகந்த இளங் காதலர் களை மயக்குகின்றார்கள்.

வயோதிபர்கூட, ஆணென்ன பெண்ணென்ன இந்நகையை யணிபலாம். இந்தக் கர்நாடகநகைக் கித்தகைய பெருமையென்ன? கதர்கூடக் கர்நாடக உடைதான். அது காந்திமகானால் பெருமை

யடையவில்லையா? அதேபோல இந்நகையும் அவராலேயே நன்கு
மதிக்கப்படுவது. அவரிடமே நற்சாஷிப் பத்திரங்கள் பெற்றது.
அவரால் அனவாதமும் ஜெயிலிலும் வெளியிலும் எங்கு மணியப்
படுவது. புதிதாக ஒரு ஆடையோ ஆபரணமோ அணிந்துகொண்ட
இள நங்கைகள் உலகமே தங்க எழகில் சொக்கிக் கிடப்பதாகப்
பாவித்துக்கொண்டு “அஞ்சொ லிளமஞ்ஞையென அன்னமென்”ச்
சிங்கா நடை நடந்து வருவதை யாம் காண்கிறோம். அதுபோல
இந்த முற்றுந் துறந்த முனிவரும் யாராவது தம்மைத் தரிசித்தால்
உடனே தமது பொக்கைவாயைத் திறந்து உள்ளத்தைக் கொள்ளை
கொள்ளும் தமது சிறுக்கையைக் காட்டிப் பெருமை யடைகிறார்.
முதுமையிலுங்கூடக் கார்த்திமஹான்—ஏன் எங்கவீட்டுப் பாட்டி
கூட—அதை அணிந்திருக்கிறார்.

நம் நகைக்கு நகைகளுக்கில்லாத தனிச்சிறப்பொன் றுண்டு.
இந்த நகை யாவார்க்குஞ் செலவின்றி எளிதிற் கிடைக்கும். இந்த
யுத்த காலத்தில்—பஞ்சம் மிஞ்சித் தங்கமெல்லாம் பறந்தோடு மிக்
காலத்தில்—இந்த நகை செலவின்றிக் கிடைக்கும்.

இந்நகையில் பல திணிகண்டு. இளநகை, பெருநகை, கோப
நகை, உதாசினநகையாகப் பலவுண்டு. கோபநகையினால் முகமே
இருளடைந்துவிடும். பின்னிரண்டு நகையை யாரும் விரும்பி
யணியமாட்டார்கள். அது யாவார்க்கும் அருவருப்பையே கொடுக்
கும். பாண்டவர்தம் தேவியின் உதாசினச் சிரிப்பாலன்றோ பார
தப் போரும் நடந்துவிட்டது. பெருநகை குடிகாரர்க்கே ஏற்றது.
இளநகையொன்றே இணையிலாக் கோஹினார். இந்நகையி னழ
கைப் பார்க்கவேண்டுமானால் உடம்பெல்லாம் பொன்னால் போர்த்
துக்கொண்டு முகத்தைமட்டும் முஞ்சுறுபோல் வைத்துக்கொண்டு
சற்று கண்ணாடிமுன் நின்று பார்த்தால் தெரியும். ஆவிலையிற் பள்ளி
கொண்ட கோபாலன்கூட தன் முல்லைச் சிரிப்பாலேயே கோபிகா
ஸ்தரீகளைத் தன்வசப்படுத்தினுள்ளனன்றோ?

CRICKTE

J. H. C. vs. Central College. Result:—J. H. C. won by 6 wkts.

J. H. C. vs. Jaffna College. Result:—Drawn.

J. H. C. (Junior Eleven) vs. Union College. Result:—Drawn.

உ
சிவமயம்

“To Thine Own Self Be True”

THE YOUNG HINDU

(FOR INTERNAL & PRIVATE CIRCULATION ONLY.)

PUBLISHED BY THE STUDENTS OF
JAFFNA HINDU COLLEGE.

EDITOR:

V. K. SUBRAMANIAM, Sp. S. S. C.

Vol. VIII.]

DECEMBER, 1943.

[No. 2.